

A

Pannonium Orchester

bemutatja:

„Quo vadis?”

avagy

a fogyasztói társadalom kritikája

c. albumát.

A zenekar tagjai:

Torma Ákos – ének, gitár, mandolin

Váli Péter – gitár

Leitner Tamás – furulya

Fábián Attila – billentyűk, gitár

Fábián Csaba – basszusgitár

Simon Ervin – dobok

Hová mégy?

Mondd, polgár, hová mész
ha kérdeznem szabad?
Értesz-e, ha kérdem, hogy
végül is ki vagy?
Nem arról van szó, hogy azért kérdeznék,
mert lefeküdtem egy médiacégnek.

Nem vagyok szektás sem, hogy térítgesselek,
sem kisnyugdíjas, hogy fecsegyek veled.

Mit bámulsz mégis?
Nem vagyok nepper!
Gondolnád rólam, hogy játszom a tûzzel?

Nem kérek sem pénzt, sem névjegyet Tőled,
bocsásd meg, kérlek, ha rablom idődet!

"Időt rabolsz, pénzt kérsz!"
- Szíve ég a szemén.
"Nincs dolgod más, ráérsz?"
- Pénzzé tette az erényt!

Rohannak. Sietnek. Mászt kell keressek -
Sosem lesz ez fontos egy "fontos embernek".

A loréal-nő ráér
és kutyát sétáltat.
Chappy-ebet, szőkén,
és telefonálgat.

De kétlem, hogy értené, miért is a kérdés,
azon "agyalhatna", vajon ez most ismerkedés?

Vasárnapi harang, meg ima idején
padon ülve mereng a sorstalan szegény.
Park fái társaként, túl a tömeg zaján
valakivel beszél, hogyan zavarhatnám?

Magamra maradtam, így csöndbe' kérdezek:
„Ki a polgár, mégis?”
Íme a felelet.

Akkor van baj

Mikor eget ostromolnak,
mikor hegyet láncra fognak,
midőn tengert meggyaláznak,
akkor van baj, akkor van baj.

Mikor ésszel lelket ölnek,
mikor mindig mindent vesznek,
mikor képmutatók lesznek,
midőn van baj, midőn van baj.

Akkor megint nem nyugszanak,
hazug szóra hivatkoznak,
minden jóra rosszat szólnak,
érik a baj, érik a baj.

Akkor vígan hadra kelnek,
halálhimnusz énekelnek,
fegyverekre áldást kérnek,
árad a baj, árad a baj.

Végül persze széttöretnek,
papjaikban már nem hisznek,
új bálványokat keresnek,
ez itt a baj, ez itt a baj.

Dísz és szemét

A civilizált világ
megéri a pénzét;
együtt uralkodnak
a dísz és a szemét.

A látvány mi bujtogat, lásd
mi mindent nyújthat a haladás!
A meggyőzés mestere így üzen:
„Könnyen, gyorsan, egyszerűen!”

És bámul csak úgy a polgár
panelházi magaslatról,
szellemére vak homály ül,
őrzi őt a pirkadattól.

A pillanat dísz a holnap szemétje -
erre készítette a cég, amely tervezte.
Igény szerint szánva, egyből a szemétre!

És fogyaszt hévvel a polgár
tévé előtt, unalomból.
Álmait is úgy kölcsönzi
szappangyári operákból.

A levegő, s a víz is
színtelen, szagtalan,
Minek parfüm, festék
a talmi partikon?

És érvel fennen a polgár
féligazság igazáról.
Újságízû műveltsége
dől ki minden mondatából.

Kimérted már, Kronosz, a fajtánk idejét?
Gaia borzad attól, mi nekünk dísz és szemét.

És elhal végül a polgár,
a péppé formált fogyasztó,
színültig telt árnyékszék lesz
életéről mementó.

Idő és pénz

Az idő árnya ott ül
az ember álma felett.
Előregszik minden,
mi összetett.

Ősbálványként hódít a Janus-arcú jövő.

Múltat rejtegető,
lelket láncra verő,
múltat rejtegető,
lelket láncra verő.

Bankjegyekre préselt eszmék
forгатják a sors kerekét,
mindez, mi most illatot ad,
temetőből lopott virág.

Elvitték Jézust a katonák!

Leonardo

- Ki látja meg biztosan a percen túli jövőt?
- Húzódj félre a fényből, kérdezd magát a teremtőt!

- Ki tudhatja, hol honol a végtelen igazság?
- Fordulj el hát a pénztől s megszûnik majd a hazugság!

- Ki hinné, hogy naggyá tesz a rang és a dicsőség?
- Pillants az öröklétbe, féld a természet erejét!

- Ki találná el a célt, amelyet senki se lát?
- Tûrd, hogy bolondnak tartson a kétkedni félõ világ!

- Ki akarhat konokul magányt az este után?
- Álmodj bátran s meglásd, legyõzöd majd a tudományt!

Mert így vagy úgy, de mennyit ér a könyvbõl szerzett tudás:
A latinság, a katedra, ha cáfol a tapasztalás?
És gondolod, hogy tiéd lehet a mû, mit pénzen vettél?
Addig sem lesz éked Néked, mint õszi fán a levél.

Minek fessek meg vakoknak János égi mosolyát,
ha fülük sincs, hogy hallják a szavakat a képen át?

Júdás szemét megtaláltam a városi séta során,
de hiányzik a Krisztus-arc az Utolsó Vacsorán.

Póz gyûrte nyárspolgárok, uralkodtok, régen volt, hogy zöldellt az ág!
Harminc ezüst szépen csillog, harminc pénzért eladtátok az ember fiát!
Hogy aztán a rémségedet megszépítsék hazug kezek,

Bûn - kivégzés!
Lélek kell a képre és keletkezés!

Én írom mindezt, a vén bolond, ki fegyvert tervez, hogy pusztítson.
Gyásztól sötét születést, az élethez az ész nagyon kevés!

Számok hada - biztos alap,
Perspektíva - távlatot ad,
Gondolatod - feljogosít,
De el ne feledd az ember korlátait!

Megmérettettél

A sekélyesség újabb hetét
darálta megint le a nép.
A péntek estébe nyeríti
irányított örömét.

A munka nyûge után,
a bábok harca után.

Gyatrára szőtt kapcsolatok
elkopott vászna hasadoz.
A szombat a polgár kezébe
mindig üres lapot oszt.

A technika csúcsa után,
a mézesmadzag után.

Kortárs korteshadjáratok
fakardú átvert alanya,
sporthíreken nevelkedett
jólétbe ölt katona.

A poénbombák után,
egy lapos víkend után.

A szavak kimondattak

A szavak kimondattak mindazonáltal,
igazak magánya, törvénye erre vall.

Hold az éke, nézz az égre,
bolond koldus, reménykedve.
Mondd imádat, majd meghallgat
jó társad a szenvedésben.

Lelked tiszta, világ rongya,
szép időt kérj holnapodra!
Sötét könnyek elvételnek
vigasztalón harmadnappal!
Harmadnappal.